Ч. 189 (11.157). Львів, пятниця 26. серпня 1927. Poczłowa opłata zapłacono ryczałtem. Рік XLV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов. — Конто почт. щадн. 143.322. — Адреса для телеграм: „Діло“, Львів. — Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол. — За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

В справі оголошень звертатися до адміністрації.

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

„Magna Charta“ обезправнених.

Львів, 24. серпня 1927.

Третий з черги конгрес національних меншостей, що почав свої наради в Женеві, в осідку офіційної Ліги Націй, дня 22. ц. м., зайвий раз звертає увагу світа на болюче й невирішене національне питання в середущій і східній Европі.

Т. зв. малим версальським трактатом, який уважається „великою хартою“ обезправнених, забезпечено мінімальні права дійсних національних меншостей. В додаткових договорах союзних держав з Австрією, Чехословаччиною, Югославією, Польщею, Румунією, Болгарією, Грецією, Мадярщиною і Туреччиною управильнено національно-меншостеве питання. В уладженні міжнародніх і міжнаціональних відносин був це без сумніву крок вперед. Трактат про охорону національних меншостей в деякій мірі ввійшов в колізію з державною суверенністю пануючих. Контролю над переведенням і здійсненням охорони національних меншостей передано Лізі Націй. Одначе майже жадна з держав, що підписали „малий версальський договір“ (хіба за винятком Чехословаччини, яка в поменшеному обемі зберігла національні права меншостей з австрійських часів), досі не додержала своїх зобовязань, щоби „не підірвати“ своєї суверенности. Також контрольна міжнародня установа, Ліга Націй, нічого не зробила, щоби виповнити своє завдання. Навпаки, держави, „обтяжені“ трактатом про охорону національних меншостей, досі напружували всі свої сили, щоби обійти його у внутрішньому обсязі ділання та шляхом приноровлення таємної процедури в Лізі Націй на рівень „голосу вопіющого в пустині“ звести всі оправдані скарги національних меншостей. Очевидно, помічними в цій акції були їм усе самі автори „малого версальського трактату“.

Бачучи такий оборот справи, національні меншости прийшли до пересвідчення, що їм самим треба взятися за позитивне приноровлення меншостевого трактату, за виповнення його позитивним змістом. Так зродилася думка про скликання конгресу національних меншостей, про піднесення голосу у власній обороні, про створення установи, яка перед державами і „надержавою“ (Лігою Націй) сталаб на сторожі постійно і брутально топтаних прав 40 міліонів поневолених і обезправнених.

З нагоди III. конгресу національних меншостей відізвався й один з членів Комісії Ліги Націй для справ національних меншостей, сір В. Дікенсон. Байдужність Ліги Націй до справ національних меншостей почала в світовій опінії утверджувати погляд, що мінімальні, просто ліліпутні права, признані — і то формально, як виявила дотеперішня практика — національним меншостям, є тільки помостом до національної асиміляції прилучених до нових держав національних груп. Сір В. Дікенсон боронить Лігу Націй і сігнатаріїв „малого версальського трактату“ перед таким, на жаль, оправданим, підозрінням. Шлях національної асиміляції і господарської експльоатації, приноровлюваний державами, що підписали меншостевий трактат, у відношенні до підданих їхній експериментації національних груп, не вважає він доцільним. Асиміляція й експльоатація викликує лише збільшений опір і вибухи ненависти, шкідливі для консолідації держав. Ухили від меншостевого трактату, вимингання і легковаження його постанов нагромаджують і підсичують пальний матеріял для будучої війни.

Проблема національних меншостей має виразний міжнародній характер. Та цей характер постійно обезцінюють і відсувають в сутінок „оборонці“ необмеженого права державної суверенности. Трактат про охорону національних меншостей накладає на держави обовязок „приноровити свої уладження до принципів свободи і справедливости“ та обняти ними всіх жителів на всіх своїх територіях. На основі трактату зобовязані держави признають його приписам і постановам силу і характер незмінних прав. А до них належить повнота громадянських прав, вільне виконування всіх релігійних обрядів, забезпечення прав мови, рідна початкова школа і т. і. Ґарантію виконання тих прав переняла на себе Ліґа Націй, а в спірних випадках постійний міжнародній трибунал. Одначе, як уже було згадано, ані зобовязані держави не виконують постанов меншостевого трактату, ані Ліґа Націй не спішиться перевести в життя своїх ґарантій. Замісць безоглядно вимагати здійснення меншостевого трактату, вона залюбки дипльоматизує, безуспішно переговорює і своєю таємною, розтяжною процедурою фактично сама зводить на нінащо постанови трактату.

Така поведінка Ліґи Націй з одного боку роззухвалює зобовязані держави, а з другого викликує загальне невдоволення національних меншостей. Роззухвалені держави й їх уряди просто доказують чудес хоробрости в нищенні шкільництва національних меншостей і в проводженні економічного грабіжництва. Ясно, що національні меншости, заведені в своїх надіях на Лігу Націй, відвертаються від неї, а через те й пропадає авторітет цеї контрольно-ґарантійної міжнародньої установи.

„Велику карту“ ліліпутних вольностей національних меншостей звели зобовязані держави за тихою згодою Ліґи Націй до великої нулі. Конґреси національних меншостей намагаються ще пробудити задубіле сумління світа і Ліґи Націй, вказати на безнастанний насміх над елементарними правами меншостей та перестерігти заінтересованих перед наслідками такої поведінки, що неминуче веде до все нових ускладнень, катастроф, а то й воєнної заверюхи.

Про перебудову нашої кооперації в краю.

На цю тему були вже деякі статті, поміщені в „Ділі“, що мали вказувати нові шляхи для розвитку нашої кооперації на території західних українських земель. Приводом до дискусії була стаття д-ра Вол. Левицького, котрий домагався, щоби *зліквідувати Повітові Союзи Кооператив (споживчих)*, а замісць них позасновувати здовж залізничих шляхів і по повітових містах *маґазини Народньої Торговлі.*

Дотеперішній вислід отсеї дискусії приніс арґументи проти ліквідації Союзів Пов. Коопер., бо вразі їх ліквідації булаб розірвана ціла орґанізація Централсоюзу, так, що це булаб мабуть небезпечна перебудова кооператив того виду.

До того питання годиться пригадати, що в самім початку розвою Центросоюзу, в 1925 р., була поширювана противна думка, — щоби Народню Торговлю зліквідувати і довести до фузії з Центросоюзом, але до цього не дійшло, бо це означалоб велику втрату нашої давної і солідної установи. Натомісць у міжчасі дійшло до порозуміння і *співпраці Народньої Торговлі з Центросоюзом.* А в останньому часі зїзд українських агрономів з 10. липня ц. р. ухвалив, що Центросоюз повинен стати чистим *центром сільсько-господарської кооперації.* Це означає таке розложення обєму ділання, щоби Народня Торговля вела торговельно-консумційні діла, а Центросоюз сільсько-господарську кооперацію в порозумінні і співпраці з „Сільським Господарем“.

Ось так поставлена справа має зовсім інший вигляд, бо її напрямна не йде до розстрою, а до наладнання незвичайно важного звена нашої кооперації, яким є сільсько-господарська кооперація. На отсю обставину хотів я звернути увагу нашого громадянства.

Та при цій нагоді хочу порушити ще одну справу. Трактуючи наші національно-економічні справи в прилюдних дискусіях — треба *вимпнати всякі демагогічні виступи*, бо вони в першім моменті захоплюють незрячих, але опісля зоджують наше громадянство і знеохочують до співпраці, а до того поширюють легковаження власних сил. Зокрема до чого нападати на нашу першу торговельну кооперативу Народню Торговлю — такими непродуманими фразами, начеб вона мала наскрізь *бюрократичний устрій* та чисто *капіталістичну провідну ідею* й думку (!), яку видно у статуті!?... Та чи це правда? А як неправда, то певне одно, що такими ніби критичними замітками зовсім не спровадимо нашої кооперації на нові і ліпші шляхи і тому треба нам заперестати таких пописів у нашому повоєнному лихоліттю.

Бюрократичний устрій Народньої Торговлі має бути в тому, що її діловодством орудує централька управа у Львові і звідси виходять розпорядки, інформації, інструкції і всякі приказі до начальників складів і завідовників маґазинів, та в рамах тих розпорядків виконується діловодство у всіх відділах Народньої Торговлі. А такий лад та правильний устрій є принятий у всіх кооперативних установах культурного світа, боже годі допустити, щоби в кооперативній установі міг кождий службовик довільно розпоряджуватися і впроваджувати розстрій та самоволю. А щоби вислухати й узяти під увагу збірну думку членів, як також службовиків кооперативи, на це є вказані місця: загальні збори кооперативи, надзірна рада, управа, контрольні комісії, конференції начальників складів, анкети і ін.

Щож до *капіталістичної думки* у статуті Народньої Торговлі, то вона ось як представляється: допомагати поширенню кооперативних основ добросовісности і порядку в обміні і продукції споживи; обєднувати споживчі сили населення; доставляти кооперативним обєднанням споживачів предметів споживи по гуртових цінах та допускати своїх членів до участи в надвижці з товарового обороту. Це є та провідна ідея Народньої Торговлі в її статуті, котру автор статті у 175 числі „Діла“ назвав чисто капіталістичною...

Поза тим остає ще те, що Народня Торговля виплачує своїм членам дивіденду від квот, вплачених на уділи та приймає щадничі вкладки до обороту, отже капітали за умовленим опроцентуванням, що є доцільне і згідне з кооперативними ідеями, бо тим способом добувається від своїх членів і на низький процент капітали, конечні до торговельного обороту. Тому не потребуємо страхатися ані національного бюрократизму ані капіталізму, *бо першого у нас нема, а другого нам треба як засобу власних сил.* А вкінці згаданий автор підносить, що не тільки Народня Торговля, але й Центробанк і Дністер ідуть по капіталістичній лінії і тому він подає свою думку, щоби ті інституції зєдинилися в *новім Центросоюзі*, який розпадавсяб на відділи: кредитовий, торговельний, промисловий, асекураційний і сільсько-господарський. Отся думка, якби здійснилася, хоч вона є фактично і правно неможлива до переведення, — то припечаталаб всю орґанізацію наших кооператив, бо ми навернулиб до примітивного зменшення всіх кооператив в однім союзі, замісць поступати вперед у спеціялізації всіх видів кооперації.

Кооперативний дух орґанізації доходить до *систематизування чистих форм кооперації* для самостійного розвою дотичних ділянок і їх поширення, а практичне життя приносить з собою в початках мішані форми кооператив, коли кооперація одного виду не є життєздатна. Тому союзний устрій наших кооператив повинен іти в напрямі спеціялізації, а тільки виїмково може бути відхилення в напрямі кумуляції.

У практичнім приноровленні до Центросоюзу можна розважувати в сучасних наших відносинах, чи цей Союз має обнимати тільки торговельно-споживчу, чи також сільсько-господарську кооперацію — навязуючи зносини-взаємини між містом і селом, — чи навпаки.

Натомісць запаковувати всі наші союзи в один союз — значилоб в однім господарстві стягнути союзи всіх видів і засилювати нежиттєздатні засобами сильніших, — що моглоб допровадити до взаїмної консумції наших союзів усіляких видів. Не наставаймо на дорібок інших видів, а самі доробляймося і поширюймо свою діяльність, але

так далеко, доки ми є в силі її обробити й добре поставити на ноги.

Іншою справою є створення *Економічної Ради*, зложеної з представників наших центральних економічних установ, яка булаб нашою найвищою економічною інстанцією і вказувалаб напрямну нашої економічної діяльности (політики). Зав'язок такої Ради вже маємо у нас, бо від двох років збираються час до часу представники наших центральних економічних установ у Львові, при участи Ревізійного Союзу Українських Кооператив, для порозуміння і згідного вирішення всяких важних економічних справ.

Д-р Кость Левицький.

Всі українські діти до української школи! Хто минає свою рідну школу і посилає дитину до чужої школи, — той ворог своєї дитини і української нації!

Pro publico bono.

В справі Академічного Дому.

Від Ред.: **Помістивши низку статтей акад. К. Студинського про Академічний Дім, даємо в цій самій справі голос і представникові молоді.**

I.

Моя особиста думка, яку піддержали мої товариші й виділ Т-ва „Студентська Громада" в цілости, була, що господарка фондом Академічного Дому та самим Акад. Домом не була така, яка повинна бути. Було для мене очевидним і самозрозумілим, що цю справу — себто завідування Фондом Академ. Дому треба конче передати в руки такої установи чи навіть вмисно створеного тіла, що тим фондом спеціяльно занялося би. Тому й з хвилиною створення Т-ва Прихильників Освіти у Львові моєю мрією як „заліного" студента, так теж і громадянина, що спеціяльно інтересується справами нашого студентства, стало: зосередкувати всю акцію допомоги нашим студентам в руках того Товариства. Я станув на становищі, що перш за все треба забезпечити студентам матеріяльну допомогу, а щойно тоді йти до нього з вимогами праці.

В зовсім добрій вірі, як тільки розлетівся минулорічний „Комітет Акад. Дому", що весь час був непрацездатний, вислав виділ Т-ва „Студ. Громада" з моїм підписом як голови письмо до виділу Наук. Т-ва з пропозицією: передати управу Акад. Домом Т-ву Прих. Освіти. Пропозиція була відповідно умотивована. На це письмо виділ Студ. Громади не дістав і досі відповіди.

Заінтересований справою я пішов у місяць після вислання письма до голови Наук. Т-ва, проф. Студинського і довідався таке: Виділ Наук. Т-ва рішив сам управляти Акад. Домом, тому, що минулорічна господарка була лиха, в Акад. Домі були авантури й адміністратор Дому не сповняв своїх обовязань. Узагалі виділ Наук. Т-ва не думає передавати Акад. Дому *молоді*, бо він більше як певний, що вона загирилаб цілу справу. На мій запит, чи пропозицію „Студ. Громади" щодо передачі управи Акад. Домом Т-ву Прих. Освіти виділ брав під увагу та чи не хотів би переговорити з виділом Т-ва Прих. Освіти, проф. Студинський відповів, що він особисто і цілий виділ є проти передачі управи Акад. Домом Т-ву Прих. Освіти і вони не можуть переговорювати навіть в тій справі з тим Т-вом, бо воно не має грошей. Вкінці проф. Студинський заявив, що рішення виділу є остаточне і не може бути змінене. Мої арґументи на ніщо не здалися. Відходячи, я сказав, що порушу справу в пресі.

В міжчасі я довідався, що реферуючи письмо „Студ. Громади" на засіданні виділу Наук. Т-ва, проф. Студинський *промовчав* пропозицію передачі управи Акад. Домом Т-ву Прих. Освіти і сказав, що студенти домагаються, щоби Акад. Дім передати виключно в їх руки. Не дивуюся тепер, що постанова виділу Наук. Т-во була така, яка була.

Я помістив дві перші статті в „Новому Часі" про Т-во Прих. Освіти та про „Місяць Українського Студента". В першій з них я натякнув, що є одна поважна наша установа, яка хоче ставити колоди під ноги Т-ву Прих. Освіти. Ясно, що я мав на думці Наук. Т-во.

Однакож я все ще мав надію, що вдасться довести до переговорів між Наук. Т-вом і Т-вом Прих. Освіти. Маючи вже зложену в друкарні статтю, потім надруковану в „Новому Часі" п. н. „Чиєю власністю є Акад. Дім", я звернувся телефоном до проф. Студинського з запитом, чи він не думає, що справу управи Акад. Домом можна поладнати на переговорах з Т-вом Прих. Освіти. Проф. Студинський заявився за переговорами і просив мене скомунікуватися в тій справі з головою Т-ва Прих. Освіти през. Децикевичем, а през. Децикевич мав потім порозумітися з проф. Студинським щодо часу переговорів. У тих переговорах, які назначено за чотири дні, мав узяти участь: през. Децикевич від Т-ва Прих. Освіти, проф. Студинський від Наук. Т-ва і я, як голова „Студ. Громади" і як той, що справу „розкрохмалив". У звязку з тим я стримав друк статті.

На жаль, переговори до нічого не довели. Проф. Студинський обмежився до того, що повідомив нас ще раз про постанову виділу, як теж і про те, що він виїзджає, а виділ зробить з тою справою, що йому подобається; він сам, проф. С., не матиме вже на те впливу. Почувши такий „віз і перевіз", я зрозумів, що справу відкладається *„ad calendas graecas"*. А це не лежало в інтересі „Студ. Громади". Справу управи Акад. Домом належало вирішити перед кінцем ферій. Тому я заявив, що справа від останньої моєї розмови з проф. Студ. не посунулася вперід, і що я, не бачучи можливости полагодження її так, як я думав, мусітиму видвигнути її прилюдно, щоб вирішило її громадянство. На оклик проф. Студинського: „А щож мені громадянство!" — я сказав: „Вирішить справу і Ви мусітимете того послухати!" На це я дістав відповідь: „А я не послухаю".

Це була остання моя розмова з проф. Студинським.

Я помістив у цій справі дві статті в „Новому Часі", які викликали „вияснення" проф. Студинського в „Ділі". *Я видвигнув громадську справу*, не маючи навіть тіни чого-небудь особистого супроти проф. Студинського, якого я заатакував тільки тому, що він хотів вирішити громадську справу так, як — на мою думку — не слід було.

Але проф. Студинський, у якого всі громадські справи крутяться довкола його особи, який тому тільки не міг домагатися від СС. Василіянок будинку Акад. Дому, бо був зобовязаний супроти них тим, що там *„вчилася свого часу його дитина"*, взяв і мій виступ за особисту образу. І виписав мені з того приводу адмоніцію, що я, який скористав з його протекції при принятті до львівського університету, повин — хотів певно написати: не повинен ніколи виступити проти нього в ніяких справах — говорити і писати про нього правду. Признаюся, що колиб я знав, що та зовсім приватна прислуга проф. Студинського для мене дасть йому привід вимагати від мене дивитися мовчки на все, що він робитиме в громадських справах, — то я був би ніколи з тої прислуги не скористав. Але раз я вже з неї скористав, то заявляю, що у всіх приватно-особистих справах завсіди виявлю йому свою вдячність, зате в громадянському житті зроблю завсіди те, що й тепер роблю. Не винен я тому, що навчився занадто різко відмежовувати приватно-особисті справи від громадських.

Проф. Студинський домагається від тих, кому він зробив добре, щоби говорили і писали про нього правду. Робив я це досі, зроблю й сьогодні.

Намагаючися забрати якнайменше цінного місця шановного часопису, що відступив мені свої сторінки, постараюся для ясности справи, дати свої замітки на марґінесі статтей проф. Студинського, поміщених в 182, 183, 184, 185 і 186 числах „Діла" п. н. „За Академічний Дім".

Осип Боднарович.

Нова управа м. Львова.

Важкий порід направяцького возародка. — Декоративне представництво українського населення.

Нова управа міста Львова родиться з великим трудом. Новопризначений воєвода зі своєю направяцькою ґвардією крутиться як муха в окропі, то шукаючи правних основ для розвязання неправної міської ради, то пошукуючи охотників для обняття незавидної спадщини по львівській колтунерії. З огляду на диктаторську моду, новий воєвода підшукав був правит. комісаря в особі артилерійського полковника Добровольського. Та його військовість не хоче відпустити, бо він є на турі до авансу на генерала. Тоді постановлено спровадити з Варшави направяцького „цивіля" п. Я. Стшелецького. Та цей борониться руками й ногами перед „санаційними" обовязками в „кресовому" городі. Не диво, що в створених умовинах розвязання міської ради відсувається з дня на день, з тижня на тиждень.

Тимчасом львівська преса цікавиться складом прибічної ради, зложеної з 38 „спеціялістів". Очевидно, правлячі чинники віддали в ній перевагу направяцькій братії, вишукавши всіх менших і більших карієровичів. Представництво неполяків, а особливо українців, в прибічній раді зведено до... декорації. Тут новий воєвода в порозумінні зі своєю ґвардією порадив собі в дуже простий спосіб: покликав одного вищого урядовця-українця й одного „старорусина" (який певно вже „українізується", бо п. воєвода правив

БОРИС ПІЛЬНЯК. 4)

Оповідання Непогашеного Місяця.

У той день найбільша ґазета помістила вступну статтю „З приводу трьохліття червоної валюти". Писалося там, що тверда валюта може істнувати „тільки тоді, коли ціле господарське життя буде збудоване на твердому господарському підрахунку, на твердих економічних основах. Дотації і ведення народнього господарства всупереч його бюджетові доведуть тверду фінансову систему до неминучої загибілі". Товстим друком писалася: „Боротьба Китаю проти імперіялізму". У рубриці закордонної хроніки були телеграми з Англії, Франції, Німеччини, Чехо-Словаччини, Латвії й Америки. Далі була видрукувана велика стаття п. н. „Проблема революційного насильства". Були теж дві сторінки оголошень, серед яких кидались товстим друком у вічі: „Правда життя — сифіліс" та „Нова книжка С. Бройде „В домі божевільних".

В полудне, до дому число один, до отого, що зупинив час, підїхав закритий автомобіль марки Ройса. Вартовий відчинив дверцята й із авта виліз командарм.

У кабінеті, далеко в глибині будинку, вікна були напів заслонені занавісками а за вікнами бігла вулиця; у кабінеті палилось у ватрані: на столі в кабінеті, на червоному сукні, стояли три телефонічні апарати, щоби вкупі з тріскаючими час до часу на ватрані полінами ще дужче підкреслити тишину. Три телефонічні апарати вводили до кабінету три міські артерії, щоби з тишини командувати містом, знати про місто, про всі його артерії. У кабінеті стояло на бюрку масивне кришеве писарське приладдя а в підставці на пера стирчав тузин червоних і синіх олівців. За бюрком на стіні був заведений радіоприйомник з двома парами слухавок і наче сотня лавою уставилася система електричних дзвінків — від дзвінка до ждальні аж до дзвінка напроти стола стояло крісло. За столом у кабінеті сидів на деревляному кріслі чоловік, що ніколи не горбився. Занавіски на вікнах були напів спущені, і під зеленим абажуром горіло на столі електричне світло. Тому й не видно було в сутінку обличчя чоловіка, що ніколи не горбився.

Командарм перейшов по дивані і сів на шкіряне крісло.

Перший чоловік, що не горбився:

— Ґаврілов, не нам з тобою говорити про жорна революції. Історичне колесо — так мені бодай здається — обертається, на жаль, головно під напором смерти і крови. Памятаєш, як ми оба спільно вели голих червоноармійців на Єкатеринів. Ти тримав у руках рушницю і в мене була рушниця. Стрільно розірвало під тобою коня, і ти пішки пішов вперед. Червоноармійці метнулися назад і ти розстріляв одного з них із свого нагана, аби всі не втікли. Команданте, ти застрілив би тоді й мене, якби я струсив, і по твойому боці, здається, була би правда.

Другий командарм:

— Бач, як ти тут уладився, — зовсім як міністр. А чи курити тут у тебе можна? Бо не бачу недокурків.

— Не кури, не треба. Тобі здоровля не дозволяє курити. Я сам тепер не курю.

Другий, суворо, швидко:

— Говори без вступів, — чого покликав? Нічого політикувати. Кажи!

Перший:

— Я покликав тебе тому, що тобі треба оперуватися. Ти людина необхідна революції. Я покликав професорів і вони сказали, що за місяць ти будеш на ногах. Цього вимагає революція. Професори ждуть тебе, вони тебе оглянуть і про все довідаються. Я вже видав наказ. Навіть один німець приїхав.

Другий:

— Як собі хочеш, а я таки закурю. — Мені мої лікарі казали, що оперуватися не треба, бо й так само вигоїться. Я почуваю себе цілком здоровим і жадної операції мені не треба, — не хочу.

Перший — відвернув руку назад, намацав на стіні ґузик дзвінка, задзвонив — увійшов безшумний секретар, — *перший* спитав: — „я хтонебудь на черзі до прийому"? — секретар відповів притакуючо. *Перший* нічого не відповів; звільнив секретаря.

Перший:

— Товаришу команданте, чи памятаєш, як ми радили над тим, чи посилати чотири тисячі людей на певну смерть? Ти казав післати. І правильно зробив. — За три тижні будеш на ногах. — Вибач мені, я уже видав наказ.

Задзвонив телефон, не міський, а внутрішній, той, який мав усього яких трицять до сорока проводів. *Перший* зняв слухавку, послухав, щось спитав і сказав: „Ноту французам? Очевидно, офіціяльно, як говорили вчора. Ти розумієш, памятаєш, ми ловили пструги, — французи страшенне слизькі. Як? — так, так, — підюдь! — Бувай!"

Перший:

— Вибач мені, тут, товаришу Ґаврілов, ні про що говорити.

Командарм докурив папіроску, всадив недокурок між сині й червоні олівці й устав із крісла.

Командарм:

— Прощай.

Перший:

— Бувай.

(Продовження буде.)

...поле „українізованих" москвофілів) п. М. Бачинського, митного урядовця й члена прибічної ради правит. комісаря „Народ. Дому". Таке чисельне, а з огляду на останнього „прибічного радника" і національне представництво українського населення м. Львова є просто насміхом над справедливістю. Розуміється, що і з цього приводу робиться відповідні маневри. „Слово Польске", бажаючи „здискредитувати" своїх противників, пускає поголоски, немов то „кількох українців має ввійти в склад ради". На це ... до краю обурений, як запідозрений у відступстві „кресово-польського патріотизму" відповідає направницький „Дзєннік Львовскі":

„Сьогодні кожному відомо, що на основі поданого пресою спису членів прибічної ради входить в гру 1 (дослівно один!) українець й 1 старорусин".

Отже вінкові „народової зради" новий воєвода не поповнив, він твердо ступає слідами своїх попередників.

Одночасно в польській і жидівській пресі пускається побрехеньки, немов то між представниками українців й урядовими та заінтересованими чинниками ведуться переговори в справі кандидатів до прибічної ради. Зазначуємо, що всі ці побрехеньки виссані з пальця. Ніхто з представників організованого українського громадянства не пертрактував, ані не говорив з урядовими чи неурядовими, але заінтересованими польськими чинниками на тему прибічної ради і представництва в ній українського населення. В цій справі, наскільки нам відомо, говорили лише москвофільські могікани, а призначення членом тієї ради митаря М. Бачинського є ділом відомого Льва Черкавського, який, втративши титул польського комісаря „Нар. Дому", придбав собі новий: „презеса автономічней партії старорускей". Як представник цеї могутньої партії „старoруських автохтонів" вийде з ласки Льва Черкавського і воєводи Борковського в прибічній раді така знаменитість, як п. Мих. Бачинський. Сумніваємося, чи п. през. В. Децикевич схоче сповняти декоративну ролю українського представництва в прибічній раді та ще в товаристві „старорусина" М. Бачинського.

Виборчі виспіди.

СОКАЛЬЩИНА.

Від Повіт. Виборчого Комітету в Сокалі.

Згідно з рішенням повітових нарад у справі громадських виборів з дня 9. травня з. р. засновано Повіт. Виборчий Комітет. Головою Комітету обрано д-ра Чайковського. Рівночасно відчинено з днем 20. травня Повітову Виборчу Канцелярію, яку провадив студ. Корчинський Іван. Канцелярія ця відчинена була щодня — також в неділі й українські свята. Канцелярію масово навідували селяни не лише з Сокальщини, але також з Белзчини. Тут діставали виборці правну пораду в справі громадських виборів. Головно в понеділки (торгові дні) канцелярія була битком наповнена селянами від рана аж до вечера. Діставали тут селяни теж різні друки, як запрошення на довірочні наради, повновласти і т. п. В канцелярії виготовлювано теж рекламації поодиноким селам, тут виготовлювано різні зажалення до староства на надужиття влади і виборчих комісій. Від Повіт. Виборчого Комітету ходив часто д-р Чайковський до староства з сільськими делегаціями, що вносили устні чи письмені жалоби за надужиття, яких допускалися наказні комісарі при підготовчих працях до виборів громадських рад. В канцелярії вироблено теж поодиноким громадам картки з кандидатами на радних.

Майже щодня виїздив на село на довірочні наради в справі гром. виборів делегат Національного Обєднання студ. Корчинський Іван. За час двох місяців відбув 47 виїздів на місця. Відбув він 42 довірочні наради в справі гром. виборів і 5 загальних віч. На довірочні наради приходили селяни масово. В богатьох селах брала участь і жінки в досить поважному числі. На покриття конечних коштів зобовязалися всі села і священики на згаданій нараді вплатити квоту 10 зол. Одначе — правдою кажучи — не всі села і не всі священики виповнили свій обовязок. Всі друки, як також протести і зажалення, виготовлювано селам безплатно.

Повіт. Виб. Комітет скликував ще двічі загальні наради в справі виборів. Загальний вислід виборів добрий. Майже скрізь був комітет на місці. До деяких громад, більш загрожених, виїздив двічі, а навіть тричі. Ні в одному селі не отримали поляки більшости радних. В кожному майже селі побудили місцеві комітети УНДО, що підготовили вибори. Пропавші села — це: Копитів, де побідили сельробівці, і Скоморохи та Ільковичі, в яких побідили москвофіли. Теперішні радні по селах — це здебільша найсвідоміші громадяни в селі. Підготовча виборча акція була добре проведена і тому вибори в Сокальщині увінчалися повним успіхом.

Останні вісти.

ПІСЛЯ ЕКЗЕКУЦІЇ.

Криваві маніфестації в Парижі.

Париж, 24. серпня 1927.

Маніфестанти пішли на бульвари, вибили шиби у великих магазинах і спліндрували їх. Намагалися побудувати барикади із залізних огорож, що є довкола дерев, із возів, бочок цементу і взагалі з будівельного матеріялу, що є недалеко. Поліція не допустила до збудування барикад. Товпа подалася на пл. Клішi, де вибила виставові шиби. В ночі около 700 маніфестантів пішло на Єлисейські Поля і сусідні вулиці. Тут прийшло до сутички між маніфестантами і публикою, що була в каварнях. Впало кілька стрілів. Поліція арештувала 200 осіб; 40 агентів було ранених.

Вбиті і ранені..

Лайпціґ, 24. серпня 1927.

Підчас маніфестаційного походу комуністів і червоної ком. гвардії прийшло до сутички з поліцією. Один демонстрант убитий, один тяжко ранений. Кількох демонстрантів арештовано.

Криваві демонстрації в Голяндії.

Амстердам, 24. серпня 1927.

На Королівській пл. перед королівським замком прийшло до сутички між товпою і поліцією. Скріплено військову залогу. В Ротердамі і Гаґі поліція мусіла інтервеніювати підчас демонстрацій. Є чимало ранених.

Протести в СРСР.

Варшава, 24. серпня 1927.

Тасс подає, що в Ленінграді, Харкові і Київі і ін. містах, у фабриках і урядах відбулися віча, присвячені в честь Сакко і Ванзеті. Академія Наук на надзв. засіданні ухвалила резолюцію-протест проти екзекуції.

Бомба в церкві.

Льондон, 24. серпня 1927.

У Клівленді (стейт Огайо) вибухла у церкві бомба. Вилетіли вітражі і шиби в сусідніх домах. Жертв у людях не було.

Хочуть доказати невинність.

Льондон, 24. серпня 1927.

Ріжні організації, що працюють у користь справи Сакко і Ванзетті, видали відозву, щоби всі організації в Ню Йорку відбули конференцію, яка доказала би невинність Сакко і Ванзетті.

Сестра повезе тлінні останки брата.

Льондон, 24. серпня 1927.

Зарядження в справі похоронів Сакка і Ванзетті ще не покінчені. Тіла вбитих спалять у неділю, 28. ц. м. в Бостоні. Ванзетієва сестра забере тлінні останки брата і поїде з ними до Ню Йорку, Льондону, Парижа, Берліна й ін. міст, заки зложить їх в Італії.

Тіла вбитих будуть виставлені прилюдно?

Льондон, 24. серпня 1927.

Оборонці Сакко і Ванзетті хочуть виставити публично в Шікаґо, Бостоні і Ню Йорку тіла Сакко і Ванзетті у дорогих домовинах. Не знати, чи власти позволять на таку маніфестацію.

Охорона Куліджа.

Льондон, 24. серпня 1927.

През. Кулідж із жінкою і дітьми виїхав на відпустку при сильній охороні поліції. Замешкає в гірській хатині в околиці нац. парку Єловстен. Перед президентовим поїздом їхала спец. розвідча льокомотива, що розсліджувала залізн. шляхи. През. Кулідж одержав богато анонімів із погрозами смерти. Цілий залізн. шлях, куди переїздив през. Кулідж, був обставлений поліцією.

РАДА М. ЛЬВОВА БУДЕ РОЗВЯЗАНА В СУБОТУ.

Львів, 24. серпня 1927.

Львівська міська рада буде розвязана не скорше як у суботу. Акти в справі розвязання м. ради воєвідство переслало Тимч. Самовр. Виділові дня 22. ц. м. до заопініювання. Воєвідство зажадало видачі цеї опінії до 25. ц. м. До того письма долучено склад прибічної ради і названища пропонованого уряд. комісаря і його заступників. До лісти кандидатів долучено відпис протоколу шконтра мін. люстраційної комісії, переведеного тому кілька тижнів у маґістраті. Тимч. Сам. Виділ відповів воєвідству, що до 3 днів

ВІДГУКИ ДНЯ.

Підлюте.

(Опис вражінь і природи.

I.

Вакаційна доля була цього року для мене спеціяльно ласкава. Минулими роками позволяла тільки на малі екскурзії в околицю Львова, з Бруховичами, Стрийським парком і „Світезею" включно. Цього року пустила вона мене навіть до Зелемянки, Гребенова і Головецька, а навіть до Заліщик і Підлютого. Коли химери долі підуть далі в тому напрямі, то на другий рік я готов побачити Цопоти і всі ті надбалтійські піски, на яких вилігується наша галицько-католицька аристократія, яка хоче бути дешевим коштом за границею.

Про ті місця, в яких удалося мені побувати цього року, не думав я писати в часописі тому, що хочу ущасливити читаючу публику осібною книжечкою про свої подорожні вражіння. Зелемянки, Гребенова і Головецька не згадував я зовсім, Заліщики згадав коротенько тільки з огляду на архітектуру літничок, але про Підлюте таки не витримаю. За цікаве воно, за гарне і занадто наше, щоб могло чекати аж до появи книжки, яка... може й не появиться.

До Підлютого провадять дві дороги: одна залізничкою з Брошнева, друга митрополичою дрезиною теж із Брошнева. Ми вибрали першу дорогу, посідали на дошки і поїхали. Залізничка в повнім бігу малощо не дорівнює перегоновим волам, але вміє їхати і ще поволіше. Це для людей, на яких у Підлютім ждуть непідмальовані уста, або яких виглядають непідчорнені очі, — правдива школа терпеливости і самобичування, гідна індійських факірів.

Мене ніхто не ждав і тому тих кілька годин і тих кільканайцять кільометрів пройшли швидко та незамітно, як рік на жидівській службі.

Сиджу собі на слабо вистружених дошках і завдрим оком дивлюся на повні міхи харчів, які пластуни везуть до свойого табору „на Соколі". Попри нас майнула митрополича дрезина, оставляючи дим спаленої бензини, а забираючи наші вітання.

Сонце черкнулось до синіх щовбів Ґорґанів. Ось-ось закотиться за них, а ми ще їдемо і їдемо. Одному з подорожніх злетів від протягу капелюх. Подорожній витягнув тютюн, скрутив папіроску, закурив і щойно тоді зіскочив за капелюхом. Мені жаль зробилося симпатичного товариша подорожі, що весь час так прецизно плював на придорожні обекти, і я мало що не задержав потягу. Але мені витовкували, що нема мови про те, щоб подорожній лишився і мали рацію. На найближчім перестанку власник капелюха ждав уже на потяг і, як сам хвалився, вспів уже випити два малі пива.

Хто їде тією залізничкою, не повинен боятися, що згубить щонебудь по дорозі, бо все є час піднести згубу та дігнати потяг. Але повинен зате більше вважати на свої речі, які не злітають на землю. Колиб нам був хто написав таку осторогу, як от се я пишу, був би один з нас не приїхав без плаща до Підлютого, де плащ так буде потрібний з огляду на росу при романтичних проходах.

Галактіон Чінка.

не може видати опінії, бо найближча сесія членів Тимч. Сам. Вид. буде щойно в пятницю 26. Тимч. Сам. Вид. не може без засягнення думки всіх своїх членів видати опінію в такій важній справі. Отже воєвідство дістане опінію не перед суботою і тоді щойно приступить до розвязання м. ради.

ПОМЕР ЗАҐЛЮЛЬ ПАША.

Льондон, 24. серпня 1927.

З Каїро повідомляють, що єгипетський держ. муж і політик Заґлюль Паша помер учора в 77 р. життя. Заґлюль Паша був предсідником єг. парляменту і головою нац. партії. Від 45 літ відгравав визначну ролю у політ. життї Єгипту. В похоронах узяли участь великі товпи народу. Анґл. уряд заступав льорд Невіл Гендерсон, заст. високого комісаря Єгипту. Тіло покійника везли на гарматній лафеті. Попереду йшов полк кінноти за ним 3 полки піхоти і батерія артилерії. Рівнобіжно йшли відділи учеників. Підчас пох. походу завалився балькон одного дому при вул. Моґамеда Алі, на якім було 42 людей. 3 з них згинуло.

Поможім здвигнути дім-захист для українських письменників і журналістів у Ямній. Засвідчім ділом зрозуміння важної культурної праці і виявім свою вдячність українським робітникам пера! Жертви слати на адресу: Львів, Підвалє ч. 7., Земельний Банк Гіпотечний, книжечка ч. 1141.

НОВИНКИ.

— Просимо наших Вп. Передплатників не вишили почтових складанок, а ласкаво висилати біжучу і залеглу передплату. 5. вересня н. р. зачинаємо здержувати висилку.

— Д-р Лукіянович не був у „хлібоїдській" депутації. В звязку з поданою нами за „Сел. Прапором" заміткою про участь д-ра Д. Лукіяновича і д-ра Пеленського в депутації „хлібоїдів" до Варшави у справі гуманістичних відділів при академічній гімназії у Львові, дістали ми від д-ра Дениса Лукіяновича лист, в якому він заявляє, що в депутації д-ра Даниловича і взагалі в ніякій іншій справі він до Варшави не вибирався і не їздив.

— Львівська хроніка. 15-літня Стефанія Дацюк кинулась з II-го поверха на вулицю і вмерла від ран; причина — докори родичів за кепську поведінку. — Арештували залізн. урядовця Маріяна Мулька, який від довшого часу пересилав почтові пачки на свою адресу. — Перед воєвідством дефілювало вчора 200 авт-таксівок для демонстрації проти нових поліційних приписів, які суворо карають шоферів за фальшиві чисельники. — Склад клоччя на залізниці загорівся від іскор з льокомотиви. Львівські громадяне обідніли знову на кілька тисяч зол. коштом непрошених гостей: злодіїв на всіх кінцях міста.

— Шведи в Перемишлі. У будинку канонікiв робітники при будові найшли в землі багато людських черепів, які, як догадуються, є головами шведської армії з XVII. в.

— Темна хроніка. Кільканадцять літ тягнувся в Варшаві процес за якусь велику гарбарню; хтось із процесуючих або судових урядовців мав нарешті досить цеї бюрократичної тяганини і подбав, щоби щезли 4 вязки актів. — Віденська поліція відкрила на провінції фабрику румунських леїв.

— Трупи. В Орові (Дрогобиччина) хтось задушив у ночі господаря М. Балюка. — У Варшаві на вулиці застрілив хтось соціяліста Ростанського; є здогади, що це партійний суд. — Ву-Чанг засудив за 3 дні на своїй території 200 комуністів на смерть. — Анґл. генерал Янкінс потонув рятуючи в морі дівчинку. — У Верхнеудінську робітник засуджений на смерть за вбивство вязничного вартового вбив перед смертю голову місцевого „че-ка"; його розстріляли. — У Копенгазі у великім цирку медвідь підчас вистави зїв свого приборкувача.

— Катастрофи. У Дубецьку біля Перемишля згоріло 18 хат. — У франц. місті Перпіньян підчас музичної вистави завалилась сцена під хористами; диригента при цій нагоді арештували, бо був це каталонський композитор Фантберна, який брав минулого року участь у протидержавній змові проти Франції. — Чехословацький військовий літак упав на Словаччині; три особи вбиті.

— У боротьбі з простором. Американський летун Валліс Брук відлетів з Детройт довкола світа: крізь Нову Зеландію, Льондон, Штутґарт, Білгород, Індію, Китай, Токіо і Сан-Франціско. — Концерн Цепеліна в Швейцарії будуватиме з весною великий літак з 12 моторами на 6 осіб. Ще більший літак приготовляє нім. інжинір Румплер: на 170 осіб; він коштуватиме багато міліонів і їхатиме із швидкістю 300 км. на годину.

— Машинка для шифр. Інжинір Криґа (імовірно наш земляк) винайшов машину для всякого шифрованого письма. Можна на ній писати як на звичайній машинці, а проте її конструкція дозволяє пересувати двигар і зубчасті кола так, що можна витворити безліч комбінацій. 26 букв дають 403 квадриліонів комбінацій себто виключають можливість відгадати їх при помочі математичних формул. Така машинка віддасть великі послуги в дипльоматичнім листуванні. Саме доба, що проголосила принцип протитаємности державних договорів найшла простий спосіб як їх складати в секреті.

— Ошуканець-психольоґ. Нюйорський золотар, який звався як личить Ґольдсміт, придумав такий золотий інтерес. Він вичитував дбайливо посмертні згадки, поруч яких практичні американці часто дають адресу і негайно пересилав родині покійника якусь золоту дрібничку, заявляючи що покійник замовив цю річ безпосередньо перед смертю але не викупив її. Ґольдсміт вдоволявся 5-двровою ціною і родина з пієтизму для покійника здебільша її платила. І був би хитрий золотар збільшив своє майно ще вдесятеро, якби не помилився в одній випадку: написав до одної родини такого самого листа як усі, а покійник, який замовив у нього „дорогоцінну памятку" помер вже давно. Десь тиждень тому, ... шукати поліції і штуки вийшли наверх.

— **Школа для послів.** Член незалежної робітничої партії Горацій Ботомлей, бувш. редактор денника „Джон Буль" і член парляменту дістав 1922 р. 7 літ вязниці за те, що одержував на пресу комуністичні субсидії. Король скоротив йому тепер кару і Ботомлей, виходячи з вязниці одержав таке урядове повідомлення: „Його Королівська Високість з радістю звертає волю Горацієві Ботомлей на таких умовинах: 1) Ви мусите показати цей папір на домагання кожного урядовця або поліційного агента; 2) Не будете нарушувати законів; 3) Не будете зустрічатись із злочинними типами: злодіями та повіями; 4) Не будете вести бездільного життя і дасьте докази чесних джерел свого утримання. На цих умовинах скорочуємо вам вязницю на 1 рік і 290 днів". Така є англійська формула від 5 століть. Кілька днів пізніше Ботомлей, вийшовши з вязниці, написав у часописі таке: „На мою думку добре було би, якби кожний посол провів 3 роки у вязниці. Вязниця це велика школа, і побут у ній освічує більше як побут в Оксфорді та Кембріджі".

— **Штучне чудо природи.** Міська рада Парижа почала здійснювати оригінальний плян: будову підземного побережа, із сонцем, піском, морем. Буде це чудова омана створена сучасною технікою. „Пляжа насолод" матиме все штучне: замісць сонця — кварцові лямпи; замісць моря — ідеально чисту, прозору дистильовану воду, чистенький штучний пісочок, штучне огрівання, мармурові ванни, вибагливі кабіни, температуру, аж до продувів включно, незалежну від погоди і змін року, — гру хвиль у великанських басейнах, лодки, каварню, ресторан, навіть салю гри, а може й театр. Єдина природна річ, яка там буде неприємна: це солена піна, замісць соленої морської води.

— **З фільми в монастир.** Льондонський „Івнінг Стандард" подав сензаційну звістку, що відомий фільмовий актор Роман Новарро (що грав ролю Бен-Гура) вступає у найблизшім році до монастиря. Він повинується родинній традиції: його брат є священиком, а сестри черницями. Якщо це не є новий рекламовий „трік" фільмової фірми, то можливе, що Новарро хоче відпокутувати свої позафільмові гріхи.

— **Кара для розчарованих у любові.** Французька преса повторяє щораз частіше думку, що треба щось зарадити величезній скількости злочинів у звязку з любовними трагедіями. За останній рік було в Парижі не менше як 75 убивств (не самовбивств!) із заздрощів чи розпуки. Кожний робить собі сам суд. Найбільше лихо в тім, що коли вбийником є жінка, мягкі серця париських присяжних суддів звичайно їх звільнюють. Про це жінки знають і часто холодно обдумавши воліють розправитись із мужем чи любком револьвером, ніж на суді. Тепер виринув у париській пресі у звязку з цим явищем цікавий проект: чи не слід висилати би усіх цих темпераментних злочинців на окремий безлюдний острів — „острів кохання". Там вони жили би між собою і пробували би самотніми думами або новою любовною історією змінити свій погляд на вартість чужого життя. Але чуємо голоси, що таке заслання замісць зменшити число злочинів ще їх збільшить. Романтична голова радітиме перспективою нових авантюр!

— **Становище жінок у Швеції.** Шведська урядова статистика приносить низку цікавих цифр про жіночий рух у краю. Жіноцтво може займати у Швеції всі становища з виїмком дипльоматичної служби, церковної та судової. На 400.000 промислових працьовників є там 71.000 жінок. У чоколядовім промислі є 83 проц. жінок, у тютюновім 81, паперовім 72, текстильнім 72. Більшисть жінок є теж у промислі рибнім, гумовім, шкурянім, горільчанім, золотарськім і молочнім. У деяких галузях іде гостра боротьба мущин проти них, невдоволених, що жінки обнижують вартість їх праці. Чим більше незалежними стають жінки, тим рідше виходять замуж, тому, що кандидати на мужів рідко мають економічно краще становище ніж вони.

— **Новий винахід.** Англійський інжинір Шеппард, бувш. професор унів. у Шефільді працює над здійсненням ідеї, яка може зменшити людську працю на всій землі більш як на половину. Він збудував апарат для використання енергії морського приливу. До цього часу трібували ріжні винахідчики використовувати цю енергію при помочі великанських гатей. Шеппард побудував на морі великі турбіни з динамомашинами, які мають 200 оборотів на мінуту; при одній машині працює тільки один робітник. Знавці апевняють, що новий винахід для опанування морської енергії є новим великанським здобутком людського генія.

— **Світова всячина.** У редакції російського монархістичного денника у Парижі „Возрождение" прийшло до розриву; ред. Струве наслідком непорозумінь з видавцем покинув редакцію разом з 20 співробітниками. — Редактор найкрайнішого фашистівського часопису „Імперо" Сеттіміле виключений з партії за те, що нарушив партійну дисципліну. — У Туреччині залізничий страйк. — У Дельгі зобились індійці та мусулмане; 16 осіб ранених. — На Сицилії гуляє мафія, грабить і вбиває. — Совнарком визначив удові по Войкові бувш. послові у Варшаві пенсію 225 рубл. місячно. — У рейнських пристанях страйк. — Голову югославянської ліги боротьби проти реакції Барточка вислано з меж держави. — Престіж Де Валери сильно підорваний в Ірляндії наслідком складеної ним присяги на вірність короні; визначна республиканка Шефінгтон заявила, що покидає партію. — Почали реорганізацію ватиканської бібліотеки; праця потріває кілька літ; кошти на це дає фонд Карнеґі. — У Ню Йорку впав сніг; найстарші не памятають його у цій порі. — Чарлі Чаплін заплатив за розвід своїй жінці 850.000 дол., а дітям по 200.000 дол.

Місяць українського студента.

Комунікат.

Львівське воєвідство рескриптом з дня 16. серпня 1927 р. ч. БП. 9527 з 1927 дало дозвіл на переведення збірки на „Українського Студента" на терені згаданого воєвідства в часі від 9—15 вересня ц. р. У самому Львові збірка призначена на 11. вересня.

Умови для збірки на терені цілого воєвідства такі:

1. Особи, що займаються збіркою, матимуть леґітимації з фотографією, видані Управою Товариства і потверджені дотичним старостою, або також леґітимації без фотографій, які будуть одноковож важні з „доводом особістим" або польським пашпортом, а разом з тим матимуть збіркову лісту, на якій кожну жертву має вписати чорнилом або хемічним олівцем сам жертводавець. На випадок, коли б цей не вмів писати, вписує це в його присутности збірщик.

2. Особи, що займаються збіркою, не можуть мати ніяких демонстраційних відзнак.

3. Кожний місцевий комітет обовязаний на протязі 8-мох днів після скінчення збірки подати до відома дотичного старости вислід збірки.

Повідомляючи про це громадянство львівського воєвідства, звертаємо увагу, що на збірку призначений дуже короткий час, бо всього тиждень, отже треба доложити всіх старань, щоби цей час використати і збірку перевести.

У склад львівського воєвідства входять такі повіти: 1. Бібрка, 2. Березів, 3. Добромиль, 4. Дрогобич, 5. Городок, 6. Жовква, 7. Кольбушова, 8. Коросно, 9. Лісько, 10. Любачів, 11. Львів, 12. Ланцут, 13. Мостиська, 14. Ніско, 15. Перемишль, 16. Переворськ, 17. Рава Руська, 18. Рудки, 19. Ряшів, 20. Самбір, 21. Сяніх, 22. Сокаль, 23. Старий Самбір, 24. Стрижів, 25. Тарноберег, 26. Яворів, 27. Ярослав.

У всіх тих повітах наше громадянство створить негайно комітети, які зараз-же зголосяться по збіркові лісти та леґітимації до нас.

Справа пильна, тож до праці!

Т-во Прихильників Освіти у Львові, Супінського 21.

☦ Посмертні згадки.

о. Володимир Утриско парох в Скварявi новій, жовківський декан, помер ненадійно 23 ц. м. Похорон в пятницю 25 ц. м. Покійний належав до найвизначніших громадян-патріотів жовківського округа і тішився загальною любовю і пошаною так в духовних як і в світських кругах. Уроджений 1872 року в Комарні з патріотичної міщанської родини, ходив до акад. гімназії у Львові, відтак на богословіє, висвячений 1896 р. був сотрудником в Куликові, відтак в Руданцях, Кукизові та Теглові а від 1901 став парохом у Скваряві новій, де в р. 1913 наділений крилошанськими відзнаками обняв керму жовківського деканату. В році 1919 арештований відсидів тюрму у Жовкві та у Львові в Бриґідках. Вічна йому память. 313

Олена з Криґлоцьких Потерейкова учителька в Замочку померла 17-го серпня ц. р. в 50 році життя. Покійна працювала ціле своє життя в жовківськім повіті а в Замочку 16 літ. Була незвичайно щирою та характерною людиною а її дім був осередком товариського життя в околиці. За своє привязання до народу витерпіла в львівських Бриґідках в часі визвольної війни і там знищила своє здоровля. Це було початком кінця! Від того часу щораз більше занепадала на здоровлю а вкінці не стало її між живими. Належачи до всіх просвітних і добродійних українських Товариств заєдно щедро їх по можности матеріяльно спомагала. Покійна осиротила троє дітей. На похоронах, які відбулися в Замочку 20. VIII ц. р. зібралось величезне число народа, шкільна молодь та майже все учительство з п. інспектором Гавптом на чолі. Над могилою промовляли Всеч. о. Адріянович і Вп. дир. Сухий. Похороном проводив місцевий парох Всеч. о. Антоневич при асисті оо. Адріяновича і Береста. Співав гарний місцевий хор. Вічна їй память! 315

☦

Климентина з Шараневичів

Гарасевичева

вдова по бл. п. о. Ігнатію, пароховi Чернева, упокоїлася по довгій недузі в 79. році життя 15. серпня ц. р. в домі свого зятя о. Вол. Тисовського пароха в Калуші. Похорон відбувся 17. серпня, про що опечалена родина: донька, сини, і внуки отсим всіх знакомих повідомляють. 306

ОПОВІСТКИ.

Новий Український Театр від дир. П. Карабіневича:

Устє-Зелене:
26. VIII. „Вихрест".
27. VIII. „Ой не ходи Грицю".
28. VIII. „Циганка Аза".
29. VIII. „День і ніч".

Монастириська:
30. VIII. „Ой не ходи Грицю".
31. VIII. „Дні нашого життя".
1. IX. „Іспанська муха".
2. IX. „Царевич".
3. IX. „День і ніч".
4. IX. „Утоплена".

Бучач:
5. IX. „Ой не ходи Грицю".
6. IX. „Царевич". 170 18—?

Однорічний курс крою, шиття білля і артистичних робіт уряджує Стефанія Шміґельська. Початок курсу 15 вересня ц. р. Зголошення і близші пояснення: вул. Набеляка 11. II. пов. 285 3—6

Вписи до висшого музичного Інституту ім. М. Лисенка у Львові будуть відбуватися в днях 30, 31 серпня і 1 і 2 вересня. Дня 3 вересня розпочинається правильна наука. Близші інформації в афішах і в канцелярії Муз. Т-ва від 30 ц. м. від год. 3—6-ої попол. 312 1—3

Дівоча ґімназія „Рідної Школи" в Станиславові (з правами державних шкіл) приймає додаткові вписи до всіх кляс (I—VIII) від 28. серпня ц. р. Вступні іспити відбудуться 30 і 31. серпня ц. р. — *Управа.* 317 1—3

З приватної української ґімназії „Рідної Школи" в Рогатині. Поправки та доповнюючі іспити відбудуться в днях 30 та 31. серпня, додаткові іспити до I-ої кляси 1. вересня, а додаткові вступні іспити до кляс 2—7 у днях 2. та 3. вересня. Додаткові вписи до всіх кляс мусять бути полагоджені до кінця серпня. — Управитель ґімназії *Чайковський.* 305 1—2

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ.

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

За редакцію відповідає д-р Іван Німчук. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10.